

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXVIII. tečaj

V Gorici, 1911.

3. zvezek.

Tolažila sv. katoliške vere.

P. A. M.

Sveti zakramenti za umirajoče.

»Jaz sem kruh življenja«.

Jan. 6, 35.

Težak je predmet, o katerem hočemo danes govoriti in z nekim strahom ga hočemo obravnavati. Naš namen je, potolažiti serca, vendar pa ta predmet lahko marisiketerega bravca bridko zadene, ker ga spominja na dan žalosti in morebiti tudi na krivico in napako, ketera se ne da več popraviti. Kar se tiče preteklosti, ne pomaga nič družega kot tožiti in zdihovati s tistimi in čez tiste, kateri so zamudili ali zanemarili preskerbeti, da bi njih sorodniki ali prijatelji v svoji smertni uri deležni postali nepopisljive tolažbe svetih zakramentov za umirajoče. Naša največa želja pa je, da bi tiste, kateri bodo to brali, obvarovali v prihodnje najbridkejšega očitanja.

Tudi proti najhujšemu, kar je, proti smerti, tudi proti največi bridkosti serca, tudi proti ločitvi od tistih, ketere ljubimo, ima sv. Cerkev blaživni balzam, pravo, mogočno, nebeško tolažbo: To so sveti zakramenti za umirajoče, pred vsem

sveta popotnica. O tem predmetu, kateri je za zveličanje duš tako velikega pomena, hočemo nekoliko govoriti. Dokazati hočemo, da je sv. popotnica za nas otroke sv. katoliške Cerkve bogat vir tolažbe, in sicer: I. za tiste, kateri se iz tega sveta ločijo; II. za tiste, kateri za svojimi ranjkimi žalujejo.

I. Sv. popotnica je tolažilo za umirajoče. Čemu klicati duhovnika k bolniški postelji? Tako poprašuje brezverec, ki je na Boga pozabil. Čemu? No, zato, da bi bolnika tolažil, da bi umirajočemu v zadnjem boju na strani stal. Ko je Hagar videla obledeti svojega sinčka in po pravici mislila, da bo vmerl, ga je v obupni žalosti položila pod neki suh germ in z glasnim jokom šla naprej govoreč: „Ne bom gledala otroka vmirati“. (21, 16). O, ta mati ni bila mati otrok oblube; bila je le maloserčna sužnja. Katoliška Cerkev pa, ljubljena nevesta Gospodova in naša mati, ima močno, ljubeče, resnično materino serce. Nikoli ona ne zapusti svojih otrok. Kaker je bila priča onih prvih solz, ko smo na svet prišli, tako hoče biti pri nas tudi na dan ločitve, da nam obriše naše zadnje solze. Grem, tako govori, rešiti hočem svojega otroka smerti ali mu vsaj pomagati v zadnji stiski. Hagar beži; Marija, mati Kristusova, pa serčno stopa na Kaljavarijo; ona stoji pod križem in njene solze se mešajo s kervjo njenega sinu. Ali ni to Salomonova sodba, sodba s katero večna Modrost sama razločuje katoliško vero od vseh krivih ver? Katoliška Cerkev je prava mati, ki svojega otroka zvesto ljubi, ki ga v boju ne zapusti, ki mu deli kruh večnega življenja.

Toda kako tolažbo more dati duhovnik bolniku ali umirajočemu? Sè sv. skrivnostmi, posebno s kruhom angeljskim, ki mu ga podeli, mu prinese četvero tolažbo, namreč prvič zdravje telesa in življenje, ako je to v zveličanje bolnikovo. To se mnogim težko verjetno zdi; vendar je neovergljivo res; zakaj Gospod Bog je to razodel in mi duhovniki in delivci božjih milosti vidimo to resnico pogostokrat spričano. Zato se tudi prav nič ne bojimo sorodnikom bolnikovim zaterjevati, da bo bolniku po prejemu svetih zakramentov berž boljše. Ta blagodejni vpliv se da tako razlagati, da stanje duše, ki je v miru z Bogom in ž njim združena čudovito pokrepčana, tudi močno vpliva na stanje telesa. Božji Zveličar, ki pride v serce bolnika, zmanjša njegove bolečine, prežene njegov strah in razlije

po njegovem obrazu nebeški mir. Učeni zdravniki se pogostokrat čudijo nad to čudovito spremembo, ketere vzrok včasih slutijo, ali pripoznati ga nočejo, vsaj mnogi ne. Marisketeri sloveč zdravnik je postal sloveč, ker je svojim bolnikom priporočal duhovno zdravilo, katero so njegovi brezverski tovariši zaničevali, ali ga pa niso poznali. Gotovo je, da je marisketeri vere in zaupanja polni duhovnik rešil mnogo bolnikov in srečne storil njih družine. — In vender se najdejo ljudje, ki se boje teh naših svetih skrivnosti, svetih zakramentov za umirajoče, kaker bi naznanjali nesrečo, in se prestrašijo duhovnika, ako pride k bolniku, kaker znanivca smerti. Verjemite mi, to ni le nasledek nevednosti in malovernosti sedanjega časa; to je zanjka satanova, ki bi rad sè svojo zvijačo duše spravil v pekel.

Druga tolažba svetih zakramentov za umirajoče in sicer tolažba, ki je veliko več vredna ko oni blagodejni vpliv na zdravje telesa, je mir z Bogom, mir vesti, ki ga dobi bolnik prejemši svete zakramente. Ta dušni mir, ta sladki mir serca je sad sv. spovedi, katero bolnik opravi predno prejme sv. popotnico. V boleznih, pod vplivom zveličavnega strahu, ki ga bližnja smert povzroča bolniku, je sv. spoved navadno združena z natanjčnim spoznanjem in večo spokorno žalostjo. V takih trenutkih se človek ne da več goljufati; serce razterga verige pregreh in se odterga od svojih strasti. Na ta način zadosti za prejšnjo nehvaležnost. Sv. odveza, katero mu podeli duhovnik, zbrise ves dolg in v zaupanju na neskončno božje vsmiljenje, prične duša hrepeneti po nebeški domovini in brez strahu se izroči v roke božje. Ti učinki so vzrok, da se pri mnogo bolnikih kar očitno pozna, koliko jim je odleglo, po prejemu svetih zakramentov.

Še očitniša je tretja tolažba. Ta se opira na nepremagljivo in zmagujočo moč, ki se podeli bolniku sè sv. poslednjim oljem in sveto odvezo, ki je s tem sv. zakramentom združena. Namen sv. poslednjega olja ni le ta, da vse naše ude očisti, temuč po namenu sv. Cerkve in njenih molitev naj bi podelil ta sv. zakrament bolniku tudi moč za težki zadnji boj. Kristjan je pripravljen na boj in gotov, da zmaga. Kaker sv. Štefan na dan svojega marterništva more tudi dobro prevideni bolnik govoriti: „Vidim Jezusa svojega rešitelja; vidim ga v nebeškem

veličastvu“; on pride, da se bo za me vojskoval in mi podeli krono večnega življenja.

To je četrta, presladka, zares božja tolažba, katero je sv. cerkev svojim otrokom prihranila za težki dan smerti: Ljubezen in zveličavno zaupanje, sreča in nebeški mir, s katerim sv. popotnica napolni serce umirajočega. Ali ni sv. obhajilo za vernega kristijana vedno zastava vstajenja, predokus večnega veselja? Koliko bolj v tem zadnjem trenutku! Kako bi se mogel kristjan bati Boga kot sodnika, ko se mu tako ljubeznivo daje samega sebe v hrano? Saj mu pride Gospod naproti kot ljubeč prijatelj, da bi ga iz dežele pregnanstva pripeljal v večno domovino. „Kedor je od tega kruha“, tako govori Zveličar, „bo živel vekomaj“ (Jan. 6, 52). V tem veselem zaupanju bolnik rad daruje svoje življenje; smert zgubi zanj svojo grozo; saj je le prehod v boljši svet, v blaženo gledanje Boga. Večina bolnikov, ko so bili enkrat prevideni, ne želi nič družega kot nebeško veselje. Z veliko pobožnostjo molijo in s hrepenenjem se ozirajo proti nebu. Eni razodevajo duhovniku svojo srečo z besedami največe hvaležnosti; drugi tolažijo svoje žalostne sorodnike in prijatele ter jim zaterjujejo, da zdaj radi vmerjejo, ker so našli pravi mir, pravo tolažbo in upanje večnega življenja. —

II. Pokazati hočemo še, da so sveti zakramenti za umirajoče ob enem tolažba za tiste, ki so ostali na svetu, pogostokrat edina tolažba, ki more resnično zmanjšati njih žalost za ranjkimi. Ali more imeti otrok, ki je zgubil očeta ali mater, stariši, ki žalujejo za svojimi otroci, vdova, ki joka v svoji zapuščenosti, še kako drugo tolažbo? — „Ali je bil previden?“ tako se navadno poprašuje, ako se hoče sorodnike ranjkega tolažiti. O kako lahko je tolažiti, ako je bil ranjki dobro previden in z Bogom spravljen.

Grozovita je ljubezen in napačna je skerb otrok tega sveta, ki se trudijo svoje bolnike odverniti od misli, da bi se dali prevideti ali pa duhovnika pokličejo še le takrat, ko je že prepozno. O kako bridko kesanje, kako težko vest si pripravljajo! S čem se bodo tolažili, ako jim smert enega ali drugega njih ljubih domačih, keterega so tako gerdo prevarili, neprevideno iz življenja pokliče? Ali ni ta njih nemarnost in zanikernost v tem slučaju prava hudobija? — Vender se po-

gostokrat zgodi, da sorodniki in prijатели v svoji napačni ljubezni bolnika goljufajo do zadnjega trenutka, ker mu vedno zaterjujejo, da še ni tako slab, da ta njegova slabost ni tako slabo znamenje, da bo kmalu ozdravel. V tako napačno upanje zazibani bolnik ne misli ne na svojo dušo, ne na večnost. Veruje svojim nespametnim sorodnikom in prijatelom, ki so podobni peklenski kači in ž njo govore: „Ne boste vmerli ne! Saj ni nobene nevarnosti; zarad te malenkosti ne vmerje nihče“. Najhujše je to, da celo tudi zdravniki take sorodnike radi podpirajo.

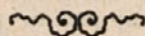
Ako duhovnik slučajno izve za tacega nevarno bolnega človeka in pride v hišo, ga ali ne puste k bolniku ali so vedno zraven, da ne more ene besede spregovoriti, da bi mu povedal, v koliki nevarnosti je, in mu tako rešil dušo. Morebiti obljubijo duhovniku, da ga bodo že poklicali, ako bo hujše in — prepozno je! . . . O, koliko jih je že vmerlo brez tolažbe, ker je bilo prepozno! — Morebiti mu je mogel duhovnik še par besedi spregovoriti; morebiti mu je dal poljubiti sv. križ, ker bolnik ni mogel več govoriti; morebiti je že skoraj mervto truplo vmirajočega še mazilil sè sv. oljem; ali kako vse drugače bi bilo, ke bi bili sorodniki poklicali duhovnika še o pravem času, par dni ali vsaj par ur poprej, da bi bil mogel bolnika lepo spovedati, mu podeliti sv. popotnico, to zastavo nevermerjočnosti ter ga tako pokrepčati za zadnji boj. Kolika razlika! Koliko lažja bi bila zmaga nad smertjo in peklom! Z večim zaupanjem bi potem mogli sorodniki moliti na grobu ranjkega; njih solze bi ne bile tako grenke! Pogled proti nebu bi jih pomiril in vtolažil.

Pred leti je ležal v svoji lepi hiši blizu mesta Pariza na smertni postelji pobožni hišni oče. Imel je v življenju srečo in vse, kar ga je obdajalo, mu je bilo ljubo. Imel je pa tudi živo vero, ki so mu jo vcepili njegovi dobri stariši, in to je zapustil tudi on svojim otrokom. Njegova še mlada žena je bila tudi prav pobožna in ena iz mej tistih močnih žen, ki jih hvali sv. pismo. Zaradi tega se ni prestrašila težke in bridke naloge, da je njega, keterega je močno ljubila, sama opomnila na sprejem sv. zakramentov in pripravo na smert. Hvaležno je sprejel bolnik njene ljubeznive besede in neki duhovnik, ki je bil prijatelj te družine je bolnika večkrat obiskal. Ko je pri-

šel tisti dan, ki ga je bolnik sam odločil za sprejem sv. potnice, je poklical k sebi svoje otroke, jih ljubeznivo pogledal in rekel: „Pojdite na vert, ljubi otroci, in natergajte najlepših cvetic. Danes praznujemo v naši hiši praznik presvetega Rešnjega Telesa; zakaj božji Zveličar bo prišel k nam. Natergajte torej cvetic in posujte ž njimi drevored proti hiši, stopnjice in tla moje spalnice“. Otroci so šli v vert in storili, kaker jim je oče zapovedal. Po rožah in lilijah je prišel božji Zveličar v kerščansko hišo in blagoslovil otroke in mater, ki so v tih molitvi klečali pri smertni postelji dobrega očeta. Čez nekaj dni se je ločil od sveta ta pošteni kristijan, ko je še enkrat blagoslovil svoje otroke. Njegova pobožna žena je našla moč in tolažbo v sv. veri; za otroke pa bo tisti dan, ko je prišel Zveličar po s cveticami posutem potu obiskat njih očeta, vedno najlepši spomin in najslajša tolažba v življenju.

O, vi otroci, ako ljubite resnično svoje stariše, storite vse, da jim na njih smertni postelji preskerbite tolažbo svetih zakramentov za vmirajoče in tako poskerbite za njih zveličanje. O, da bi vsi, kateri ljubijo, znali za večnost ljubiti!

Življenje sv. Ferdinanda III.

Leona in Kastilije kralja, tretjerednika sv. Frančiška.

P. S. Z.

Rojstvo in mladostna leta.

Sv. cerkev že od nekedaj prepoveduje sklepati zakon mej osebami, ki so v bližnjem kervnem sorodstvu ali v svaštvu. Sedaj velja ta postava do četrtega kolena, za časa sv. Ferdinanda se je raztezala do šestega. Kedor je sklenil tak zakon brez postavnega dovoljenja, ni sklenil nobenega zakona, ampak popolnoma neveljavno zvezo.

Roditelja sv. Ferdinanda, Aljfonz IX., kralj Leona, in Berengarija, kastiljskega kralja Aljfonza VIII. hči, sta bila bližnja sorodnika v drugem in tretjem kolenu, zakaj oče Aljfonza IX. in Berengarijin stari oče sta bila brata. Zakon Aljfonza IX. in

Berengarije je bil torej neveljaven. Tedanji papež je tri mesece po poroki poslal na Špansko nekega kardinalja, da ta zakon loči. Ali tam so se izgovarjali, da sta se Aljfonz in Berengarija poročila iz dobrega namena, da se je poravnalo sovraštvo mej sosednima kraljestvoma Leonom in Kastilijo in da so to tudi škofje v deželi odobrili. Ker papežev poslanec ni dosegel namena, je kraljevi par iz cerkve izobčil, nad kraljestvom Leonom pa izrekel interdikt t. j. cerkveno kazen, vsled ketere je bila prepovedana javna in slovesna služba božja, deljenje zakramentov sv. Rešnjega Telesa, mašniškega posvečenja in sv. poslednjega olja in zabranjen cerkveni pogreb. Taka kazen bi bila zadela tudi Kastilijo, da ni Berengarijin oče zaterdil, da ne brani hčeri ločiti se in domov se vrniti.

Papežev poslanec je odšel, napovedana kazen se je vzdržala v veljavi, Aljfonz in Berengarija pa sta ostala skupaj in upala, da bo papež v njihov zakon dovolil, ko bo zvedel, da sta ga sklenila iz najboljšega namena. Kako goljufivo je bilo to upanje, bomo kmalu videli.

Aljfonz in Berengarija sta dobila prvo leto po poroki hčerko Eleonoro, ki je pa že čez štiri leta vmerla. V drugem letu skupnega življenja jima je Bog dal dečka Ferdinanda, našega svetnika. Za njim so prišli še trije otroci: Aljfonz, Berengarija in Konštanca. Aljfonz je vmerl 70 let star ko grof Molinski, Berengarija je živela v samostanu in vmerla ko nuna deset let pred Ferdinandom, Konštanca se je poročila z jeruzalemskim kraljem Janezom.

Sv. Ferdinand je bil rojen proti koncu leta 1198, ali v začetku 1199, pa ne v kraljevi palači v Leonu. Berengarija, njegova mati, je bila v tistem času ravno na potu v Salamanko in na pol pota mej tem mestom in Zamoro je povila dečka v goratem pa prijaznem kraju v bližini cistercijske opatije Belfonte (po naše „Lepi studenec“). Ker je bila ta opatija poprave zelo potrebna, je dal Ferdinand pozneje samostan in cerkev na novo sezidati prav na kraju, kjer je na svet prišel in zapovedal je, naj se nadalje imenuje Valparaiso (rajska dolina). Menihi so pa iz hvaležnosti za to dobroto prav na mesto njegovega rojstva postavili veliki altar. Kerščen je bil Ferdinand v stolni cerkvi v Leonu in sicer kljub napovedani kazni (interdikt) zelo slovesno. Dali so mu ime očetovega očeta

Ferdinanda. To ime pomeni po naše : „zaščitnik“ ali „hraber v vojski“; prav primerno je torej za junaka, ki je zvesto deržal ščit nad sv. cerkvijo v Španiji in se nevstrašeno bojeval proti sovražnikom sv. vere. Tudi sv. Anton Padovanski se je po kerstu imenoval Ferdinand.

Na kraljevih dvorih in v bolj bogatih palačah je bila tedaj in je še sedaj navada, da dajejo matere svoje otroke drugim osebam v skerb in dojenje. Berengarija je pa hotela svojega Ferdinanda sama hraniti in vzgojiti. Vse svoje otroke je sicer ljubila s pravo materino ljubeznijo, vendar je pa za perorojenca še prav posebno skerbela; hotela ga je vzgojiti za velikega kneza in pobožnega kristijana. Zato je že nežnemu otroku vsajala v serce ljubezen do Jezusa in Marije, vlivala mu v dušo strah pred grehom in vsaketero hudobijo, prav tako kaker njena sestra Blanka svojemu sinu sv. Ludoviku, ki mu je rekla, da bi ga rajši videla mertvega, kaker pa sè smertnim grehom omadežanega. Da mu pravo pobožnost do Jezusa in Marije globoko v serce vtisne, je kazala Berengarija malemu Ferdinandu podobo matere božje z Jezusom v naročju, nosila in vodila ga je večkrat v domačo kapelico pred tabernakelj, govorila mu o božjem detetu, pripovedovala o njegovem uboštvu, o begu v Egipt, o dvanajstletnem Jezusu, o njegovem terpljenju na križu, o veliki njegovi ljubezni in dobri nebeški materi. Vse je storila in ničesar ni opustila, kar je moglo malega Ferdinanda v pobožnosti vterjevati in ga ljubega delati Bogu. In res je vzgojila svetnika, pa tudi modrega kralja. Poleg bogaboječnosti je gojila namreč v Ferdinandu tudi ljubezen do znanosti, umetnosti in pravega kerščanskega viteštva. Popisovala mu je španske junake, slavna dela starih Gotov, slavno zmago starega očeta pri Las Navas, ter mu vcepila poleg ljubezni do Boga in kerščanske vere tudi ljubezen do domovine. Gotovo je po materinem vplivu že zgodaj začela žareti v Ferdinandovih persih iskrica serčnega hrepenenja: Španijo osloboditi moslemske oblasti.

Preden moremo dalje s popisovanjem, pa je treba povedati, kako sta se Aljfonz in Berengarija morala ločiti. Ko je papežev poslanec odšel in sporočil v Rimu, da ni ničesar opravil, sta kraljeva dvora kastiljski in leonski skušala papeža Inocencija III. pregovoriti, da bi priznal zakon Aljfonza z Beren-

garijo za veljaven. Ko kraljeva poslanca sta šla k papežu nadškof Toledski in škof Polencije in Zamore, jako imenitna in vplivna moža. Ali papež ju sperva niti sprejel ni. Ko se jima je slednjič dovolil pristop, sta začela pripovedovati, kako velik vpliv ima Berengarija na kralja in na razvoj politike, kako cvete blagostanje v leonskem kraljestvu, koliko dobrega je že storila in kako žalostne nasledke bi imela ločitev zakona. Vse sta spravila na dan, pa brez vspeha. Samo toliko sta dosegla, da se je kazen interdikta omejila na kraljeve služabnike in samo na tiste kraje, kjer je kraljeva družina stanovala.

Po šestletnem obotavljanju so se v Španiji vdali. Kazen je na povelje papeževo prenehala in bila preklicana 1204 l. Zakon je bil, ker je bil neveljavno sklenjen, ločen, otroke je pa papež priznal za zakonske, ker sta Aljfonz in Berengarija ravnala v dobri veri. Zato je bil mladi Ferdinand od leonskih stanov l. 1204 priznan za postavnega naslednika na kraljevem prestolu v kraljestvu Leonu.

Aljfonz je ostal v Leonu ko kralj, Berengarija je pa šla v Kastilijo in stanovala ali v Segoviji, ali v Burgih (Burgos), ali Gvadalahari, mestih, ki so ji bila že v mladosti najbolj priljubljena. Ferdinand je najberže malo pred temi dogodki odšel v Galicijo, pokrajino v severni Španiji, ki je slovela po ugodnem zraku in kjer so bili tudi poprej drugi kraljeviči vzgojeni.

Morebiti bi vtegnil kedo imeti ta neveljavni zakon in ločitev za madač v življenju našega svetnika. Toda naš Ferdinand ni pri tem ničesar zakrivil, on je nad tem popolnoma nedolžen in čist. In kedor ve, koliko takih porok se je v tistem času sklenilo, se ne bo čudil, da so v to silili tudi dobro Berengarijo, ki se je darovala iz ljubezni do ljubega miru mej dvema kraljestvoma, v nadi, da bo priznan njen zakon tudi postavno za veljaven.

Pa zakaj ni papež dal spregleda in zakona priznal? Zato, ker je moral biti pravičen do vseh. Nekaj časa poprej je radi sorodstva razveljavil zaroko — ali mogoče celo zavoljo sorodstva neveljavno sklenjen zakon — Berengarije s Konradom, ker se je Berengarija sama nanj obernila s prošnjo, naj jo reši razuzdanega Konrada. Ravno tako je ločil tudi leonskega kralja Aljfonza IX. od Tereze s Portugaljskega zavoljo bližnjega

sorodstva. Kako naj bi mogel sedaj drugače ravnati in dovoliti, česar poprej ni mogel? Pravica je tirjala, da se ni smel vdati. — Ta slučaj nam je jasen dokaz, da je Cerkev tudi v onem, kaker v vsakem drugem času, zavračala nauk: „Namen posvečuje sredstva“.

Po ločitvi zakona Aljfonzovega z Berengarijo se je vnel prepir radi njene dote. Dobila je bila za doto tiste dežele, ki jih je Aljfonz VIII, kastiljski kralj, vzel v vojski leonskemu kralju Aljfonzu IX. Inocencij III. je pri ločitvi določil, da gre dota zopet kastiljskemu kraljestvu, Leonec jo je pa tirjal za se. Nazadnje so se poravnali tako, da naj se izročijo vsi Berengariji za doto dani kraji Ferdinandu, ki so ga v Leonu iznova priznali za postavnega prestolonaslednika. Kastiljski kralj je pogodbo resno sklenil, leonski pa ne; ta je čakal le ugodne prilike, da se tistih krajev spet polasti. Berengariji je pri tej pogodbi dovolil, da smejo biti otroci iš njijunega zakona od časa do časa tudi pri nji. In tako je pri neki priložnosti poklicala Ferdinanda iz Galicije k sebi v Burge, kjer se je kraljevič staremu očetu tako priljubil, da je v prostih urah najraje bival mej svojimi vnuki. Ferdinand je bil vesele narave, otroško priprost, nigdar razposajen in je že v tem času razodeval izredne dušne zmožnosti, ki jih je njegov ded z veseljem občudoval. Že v tem času je kazal veliko ljubezen do ubogih, kar spričuje sledeča dogodba, ki se je prigodila ali v Leonu pred ločitvijo zakona ali pa v Burgih po ločitvi, ko je bival pri materi.

Berengarija je šla iz kraljevega gradu in pustila Ferdinanda doma v zgornjem nadstropju. Ta je stal pri oknu in gledal zamišljen vunkaj. Kaker že prej pogostokrat, tako je prišla tudi ta dan cela jata ubogih otrok iz okolice prosit zdravila za prazni želodec. Vrtar je pa ta dan vse skupaj osorno odpodil. Pa preden otidejo, se ozro še po oknih, če ne bi morebiti tam kje zagledali kakega bolj prijaznega obraza, kaker je bil ta dan vratarjev. Njih bistre oči hitro zapazijo pri zgornjem oknu princa Ferdinanda. Glasno začno klicati in proseče povzdigujejo ročice. Ferdinandovo usmiljeno serce jim veli malo počakati. Gre, gleda po omarah in shrambah, pa nikjer ni bilo najti ne kruha, ne drugega živeža, denarja pa tudi ni imel. Spomni se pa, da ima na vratu verižico z raznimi srebrnimi

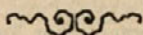
svetinjicami. Ker ničesar dati nima, preterga verižico in verže skozi okno svetinjice mej otroke, naj si ž njimi pomagajo kakor morejo. Mati Berengarija je, ko je domov prišla, kmalu opazila, da Ferdinand nima svetinjic. Sperva misli, da jih je zgubil. Ko pa zve iz njegovih ust, kaj je storil ž njimi, je pohvalila njegovo usmiljenje in mu nadalje, keder je od doma šla, vedno pustila kaj za ubožce.

Poleg usmiljenja do ubogih je Ferdinand podedoval po materi razen družih čednosti tudi izredno veliko ljubezen do Marije. Ta se je še povečala in močno vterdila po sledečem čudežnem ozdravljenju, katero nam sporoča njegov lastni sin, ki je opisal ta dogodek v pesmi. Mi ga moremo povedati le v priprosti obliki.

Ko je bil Ferdinand v desetem letu, je v gradu svojega deda v mestu Burgos nevarno zbolel. Mnoge in velike gliste so ga nadlegovale po črevih in hotele vničiti njegovo mlado življenje. Jestu in spatu ni mogel. Zdravniki niso znali pomagati. Vsi so mislili, da ne more več dolgo živeti. Mati je bila v velikih skerbeh. Zateče se k Mariji, ki je zdravje bolnikov. V nalašč za to pripravljene nosilnici prineso ubozega bolnika in ga nesejo na okoli enajst ur oddaljeno božjo pot k Mariji v Onjo (Oña). Berengarija gre sama peš poleg, z mnogimi drugimi ljudmi, ki so jo spremljali in celo pot goreče molili. Ko pridejo v Onjo, položijo dečka pred veliki aljtar, kjer je prejel sveti blagoslov, potem ga neso pred milostno podobo Matere božje. Berengarija je prečula v molitvi celo noč. Proti jutru bolnik zaspi. Ko se prebudi, želi jesti in piti. V petnajstih dneh je nato popolnoma okreval in tako dobro se je počutil tedaj kakor še nikedar poprej. Ko je ded Alfonz VIII. to čudežno ozdravljenje zvedel, je sam hitel v Onjo. — Ferdinand je vedno ohranil hvaležno serce do Marije in je mej knezi in vladarji eden največjih Marijinih častivcev.

Od tega časa dalje pa notri do l. 1214, torej blizu do petnajstega leta, je ostal skorej vedno pri materi. Na to je pa moral iti k očetu v Leon, da je bil ko prestolonaslednik v Leonu pod očetovim nadzorstvom, dokler ga previdnost božja ni poslala nazaj v Kastilijo in mu dela najprej kastiljsko kraljevo krono ne glavo.

(Dalje prih.).

✓ Sv. Koleta,

devica 2. reda sv. Frančiška.*)

Sv. Koleta je bila rojena na Francoskem v mestecu Korbeji 13. januarija l. 1381. Šestdesetletna mati, ki je bila do tedaj brez otrok, jo je izprosila od sv. Nikolaja škofa in pri svetem kerstu so dali zato detetu ime Nikoleta, skrajšano Koleta, to je mala Nikolaja. Znamenja prihodnje svetosti je razodevala že ko otrok. Za otročje igre ni marala; ljubila je samoto, rada je molila, vbozim po svoji moči pomagala in ostro živela. Do 14. leta je ostalo njeno telesce nenavadno majhino, kár je njenega očeta zelo bolelo. Goreče je zato Boga prosila, da bi ji dal njeni starosti primerno rast, pa ji vzel njeno telesno lepoto, da ne bi bila sebi in drugim v skušnjavo. Bog je njeno prošnjo vslišal; hitro je zrastle do primerne visokosti, njeno lepo obličje pa je zagorelo in resno postalo. Z 22 leti je zgubila očeta in mater. Nato je poskušala živeti v raznih samostanih; ali nikjer ni našla tega, kar je njeno serce želelo. Po nasvetu svojega spovednika je stopila v tretji red sv. Frančiška; svoje premoženje je razdelila vbogim in z dovoljenjem cerkvene oblasti se je zaperla v „klavžo“ poleg cerkve. Tu je, ločena od sveta, pet let preživela v premišljevanju in molitvi zlasti za vboge grešnike. Na golem životu je nosila ostro spokorno obleko in železne verige; ležala je na golih tleh in ostro se postila. Verni so k nji zahajali in ona je vsem priporočevala, da naj spolnjujejo božje in cerkvene zapovedi, zlasti pa, da naj posvečujejo nedelje in zapovedane praznike. Hudi duh jo je pa zelo nadlegoval. Nekega dne ji reče: „Nehaj moliti, pa te ne bom več nadlegoval“. Ona ga seveda ni slušala, Jezus pa ji je izkazoval nenavadne milosti. Enkrat se ji je prikazal tak, kakeršen je bil, ko so ga bičali in s ternjem kronali. Drugič ji je pokazal svet in grehe, ketere delajo ljudje. Videla je, kako padajo duše grešnikov v pekel kaker sneg pozimi. Po teh prikaznih je podvojevala svojo pokoro in svoje molitve in vzdihljeje za vboge grešnike. Pozneje je pripovedovala svojim duhovnim hčeram, da ni Bogu nič tako prijetno

*) Po P. Sylv. Winkes, Seraphischer Tugendspiegel, 6. März
P. Leone, L' Aureola serafica, 6 Marzo.

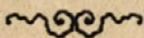
kaker prositi ga, da bi se vsmilil grešnikov, ki stojijo nad peklom.

V neki drugi prikazni je videla večnega sodnika, pripravljenega pokončati svet zaradi grehov ljudi. Mati božja pa ga je hotela potolažiti s tem, da mu je predstavila sv. Dominika in sv. Frančiška, voditelja svete vojske zoper grehe na svetu. Sv. Frančišek je nato predstavil Jezusu pa sveto Koletu s prošnjo, da naj ona prenovi njegov drugi in tudi njegov prvi red. Večni sodnik je sprejel prošnjo in se dal potolažiti.

Te prikazni se je vstrašila Koleta. Skušala se je vtešiti s tem, da je imela to samo za prikazen, ali ni se mogla pomiriti. Ko je odlašala prenoviti drugi in prvi red sv. Frančiška je oslepela in onémela. Neki notranji glas ji je pa rekel: „Slušaj in stori, kar ti Gospod vkazuje“. Koleta sluša tisti glas ter sklene storiti, kar ji je naložil sv. Frančišek. Berž nato spregleda, začne govoriti in notranji mir se ji zopet poverne.

Kristus ji je obljubil svojo pomoč in dobrega duhovnega očeta pri težavnem opravilu, ki ji je bilo naloženo. Nato se je l. 1406 odpravila peš k avinjonskemu papežu Benediktu XIII. v Nico ter mu razodela svoje poslanstvo. Stopila je v drugi red sv. Frančiška, in obljubo naredila spolnjevati vodilo, katero je sv. Klari spisal sv. Frančišek in poterdil papež Inocencij IV. Papež jo je postavil za verhovno predstojnico čez vse samostane, ketere bo vstanovila ali prenovila. Res se ji je posrečilo v 30 letih okoli 17 samostanov na novo vstanoviti ter jim dati poleg vodila sv. Klare še svoje posebne določbe, ki se imenujejo konstitucije sv. Kolete in jih je l. 1434 poterdil verhovni predstojnik reda manjših bratov in l. 1458 zopet sam papež Pij II. Sestre, ki so v njenih samostanih in po njenih določilih živele, so se imenovale koletanke ter so se razširile, najprej po Francoskem, potem pa, zlasti po njeni smerti, v Belgijo in na Angleško ter celo v Ameriko. Tudi neketeri frančiškani konventualjci so se ji pridružili, ki so se po nji imenovali koletanci. Čez 40 let težavnega dela je prejela Koleta večno plačilo. Vmerla je 6. marcija 1447 v Gentu ali Gandavu. Papež Pij VII. jo je leta 1807. slovesno prištel mej svete device.

P. A. F.

Drugi shod avstrijskih tretjerednikov v Inzbruku.

P. V. K.

(Dalje).

Govor p. Ekspedita o kuljturno - zgodovinskem pomenu III. reda sv. Frančiška je bil kajpada slavnosti primeren, dobro premišljen in lep, kaker je bilo pričakovati od že priznane učenjaka in govornika.

Ali je pa mogoče govoriti o tretjem redu, ne da bi se govorilo o sv. Frančišku? To se ve, da ne! Tudi naš govornik je v izbranih besedah opisal sv. Frančiška ko zvestega posnemavca našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Primerno je pojasnil razmerje Frančiškovo do Kristusa z naslednjo mikavno legendo. Neka izvoljena duša je videla v neki cerkvi, kako so angelji droben pesek posipali na tla od velikega aljarja pa do vrat. Nato pride zveličar, s križem obložen, in gre počasi od vrat proti aljarju. Za njim so šli apostolji, deržeč se koliker mogoče njegovih stopinj; za njimi mnogo drugih svetnikov v dolgi versti. Nasledek tega je bil, da so se nazadnje Kristusove stopinje zgubile v pesku. Tedaj pa pride vbožec, berač ter išče z največo skerbjo v shojenem pesku sledove zveličarjeve.

Kedo je ta ubožec, dragi bravci? — O, saj ga poznate vsi! To je sv. Frančišek Serafinski, vstanovnik tretjega reda, tistega reda, keterega naloga je, kaker je rekel naš slavnostni govornik, ne samo katoliške besede v ustih imeti, ne samo na vunanje spolnovati dolžnosti, ki jih nalagajo zapovedi, temuč popolnoma se okleniti Jezusa Kristusa. Ta oklenitev obstoji seveda pred vsem v škerbi za dušo. Tretji red pa naj sè svojim zgledom sveti drugim, da tako tudi nje pridobi za to skerb in jih tako h Kristusu pripelje. To je kuljturna naloga tretjega reda, to je njegov pomen v človeški zgodovini.

„O nalogah tretjega reda v sedanjosti“ je govoril drugi slavnostni govornik monsijnor prof. dr. Zigmund Vajc (Waitz).

Pervi in veči del njegovega govora je zares prekrasen slavospev na znamenito čednost sv. Frančiška, na njegovo

usmiljenost, iz katerè je zrasla prava serafinska ljubezen do Boga — ta se je pa zopet kazala v čudovitem usmiljenju in serčni ljubezni do bližnjega. Prav žal nam je, da nam radi pomanjkanja prostora ni mogoče v našem „Cvetju“ vsega tega po domače povedati.

Če je bil pa sv. Frančišek tako poln usmiljenja, tedaj moramo tudi mi vprašati sè slavnostnim govornikom:

„Usmiljenost, kje naj cveteš, ako ne na vertu serafinske ljubezni božje?“ Nato odgovarja monsinjor: Vidimo jo, kako cvete v prvi redovni občini, vidimo jo v življenju sv. Klare in tudi pri nji od čudežev spremljano. Sv. Frančišek ji je pošiljal bolnike, da bi jih oskerbovala in jim stregla in pod njenimi rokami so bolezni ginile. In vidimo jo, kako cvete, ljuba čista usmiljenost, v življenju sv. Elizabete, kneginje, ki je svoja knežja oblačila odložila, da je šla v koče bede in uboštva in v zadnjih dneh svojega življenja sprejela ko dragoceno lepoticje plašč sv. Frančiška. In tudi ona se je sklonila k vsemu terpljenju in k vsaki bolezni, sklonila se je celo nad gobove ter jih objemala in bolezen je zginila. To je bilo plačilo, katero je Gospod Bog dal njim, ki so skerbeli, da je vzcvetela v njihovih sercih serafinska ljubezen.

In serafinska ljubezen božja ni kaka nedelavna, nedeljanska ljubezen. Ona je veliko več prvi izvir dejanske, delavne, požertvovalne, nesebične, popolnoma udane ljubezni, izvir, pravim, usmiljenosti in sočutja. In nič je ne more v tem nadomestiti in nič je ne doseže v teh uspehih in v tem delovanju, ker je, kaker pravi sv. Tomaž Akvinski, usmiljenost prvi sad, prvi učinek prave ljubezni do Boga.

In ali naj se serafinska ljubezen božja ne razvija dalje tako? Kaj ji je na poti? V sedanjih časih vidimo ljudi, ki se puste zadrževati od del usmiljenja, ki zapirajo svojo roko, kedar je treba dati, odperto pa derže, kedar je treba vzeti, dasiravno opominja sveto pismo: „Tvoja roka ne bodi stegnjena k prejemanju in stisnjena k dajanju“. (Eccli. 4, 36). Kaj zadržuje te ljudi od usmiljenosti? Napolnjeni so z lakomnostjo, iščejo posvetno imetje, zadovoljni niso s tem, kar zahteva vzdrževanje življenja, terdo derže to, kar je za nje preveč, kar bi za druge pa potrebno bilo. Tudi v tistih časih, ko je živel sv. Frančišek, je bilo tako. Tedaj pa je na-

stopil se svojim pridiganjem in se svojim zgledom ter je učil ljudi zemeljske dobrote zaničevati; zaterjeval je svojim, naj bodo z najpotrebnišim zadovoljni in naj denar zaničujejo. Obernil je njihovo pozornost na večne neminljive dobrote, učil jih je spoznavati očetovsko dobrotljivost božjo in zaupati ji. Tedaj je zamerzelo ljudem, kar je zemeljskega, tedaj jim je postalo lahko zemeljsko oddati, razdeliti ubogim vse svoje bogastvo. Oni so imeli lakomnemu in nepravičnemu in po denarju poželjivemu svetu dati zgled se zaničevanjem tega zemeljskega gnanja. In on je oznanil ko načert svojega življenja in svojega reda: Služabnik božji, ki miloščino prosi, ponuja ko odškodnino ljubezen božjo, v primeri s katero vsi zakladi, kar jih je v nebesih in na zemlji, nič ne pomenijo.

Kjer pa je nastopil Frančišek se svojo pridigo o nebeškem imetju, se svojim zaničevanjem vsega zemeljskega bogastva, kjer je on opominjal ljudi, naj ljubezni božje ne dajejo v zameno s tem, kar se izgubi in izgine, tam jih je na stotine in na tisoče zahrepenelo po nebeški slavi. Nekemu pobožnemu možu se je tedaj v prikazni zazdelo, kaker da vidi mnogo ljudi, ki so mej svetom živeli, slepih stati okoli porcijunkuljske cerkve in klicati k Bogu, da bi jim dal vid. In odperlo se je nebo in velika luč se je spustila dolu in tisti, ki so bili prej slepi, so odperli svoje oči in so gledali luč.

In iz tega je nastala doba usmiljenosti in dobrotljivosti, tako krasna in tako lepa, da bi se nas prijelo hrepenenje po nji, nastal je čas, ko je bila kerščanska dobrotljivost sama od sebe delavna pri vsaki nadlogi, ki jo je našla na zemlji, in ni morala biti prisiljena, še veliko menj nadomeščena po državnih odredbah in državnem oskerbovanju, čas, v katerem se niso pobirali davki za uboge, ker se je roka sama radodarno odpirala; čas, ki ni imel potrebe s predstavami v dobrotljive namene k usmiljenosti vzpodbujati in za darove odškodnino ponujati; čas, ki jih je na stotine in na tisoče nagibal, da naj osebno usmiljenje skazujejo in ne stoje plašljivo daleč od terpljenja; čas, ki je imel pogum, vsaki bedi v obraz pogledati in ki je hotel samo za božje plačilo dobrote deliti in imel za sramotno radi usmiljenosti od ljudi se pustiti hvaliti in poplačati; čas, ki je vse

poskusil, kar je bilo potrebno po tedaj gospodujočem prepričanju in tedanjih zahtevah in potrebah, da se je beda lajšala; čas, v katerem niso pustili bede tako narasti, da bi je ne bilo več mogoče zmagati; čas, v katerem so se najvišji stanovi sè vsemi drugimi skušali, osebno usmiljenje skazovati. Sv. Elizabeta je šla v tem sè svojim zgledom naprej in kneginje in kraljice so imele za svoj najlepši poklic, skriti svoje dostojanstvo in najbolj ubogim bolnikom ko sestre streči.

Nastal je čas, ki je vse to prinesel, pa še nekaj družega, kar je služilo v pogoj in potrebno podlago in je imamo tako presojati. Začeli so bili namreč tudi delo ceniti in častiti in življenje brez dela in opravila, življenje, ki se je vdajalo samo vživanju, prezirati. „In jaz sem delal“, pravi Frančišek v svojem testamentu, „sè svojimi rokami, in hočem delati, in vsi drugi moji bratje zaterdno hočem, da naj delajo spodobna dela, in kateri ne znajo, naj se uče: ne zaradi lakomnosti, da bi plačilo dela prejeli, ampak zavoljo dobrega zgleda in da lenobo preženejo. In kedar se nam ni dalo plačilo za delo, smo se zatekli k mizi Gospodovi, proseč miloščino od hiše do hiše“.

Tega se je naučila velika učenka svetnikova, sv. Elizabeta. Ko je še ko kneginja sedela za mizo ob strani svojega moža, tedaj se je obotavljala jesti jedi, ki so jih pripravljali podložni sè svojim delom, ni tela živeti od terdega dela družih. In potem si je začela z lastnimi rokami kruh služiti in v uboštvu živeti. In ko ji je eden izmej poslancev njenega očeta to očital in rekel, da tega ni bilo še nikedar videti, da bi se kraljeva hči sè svojimi rokami živila, mu je odgovorila: naj se torej zdaj vidi. In ljudje so videli in najvišji stanovi so se naučili spoštovati in ceniti delo in ljudje so se začeli sramovati postopanja in tistega postopajočega življenja, ki živi od potu družih.

Bil je čas, ko so bili delavski stanovi čislani in spoštovani in je delo odločevalo poklic in stališče v življenju; čas, ko se je gojila pravičnost in se oznanovala ko družabna čednost in bila vpeljana v kupčijsko življenje; čas, ki se je zavedal, kako plačilo zasluži pošteno delo, čas, ki je odtego-

vanje pravičnega plačila ko v nebo vpijoč greh obsojal. Bil je čas, ko so zato delavski stanovi tudi cveteli in imeli sredstva zidati cerkve in poleg cerkva zidati druge hiše, ki so jih ravno tako hiše božje imenovali, namreč bolnišnice. „Dušno orodje“ so imenovali vse to, kar se je iz usmiljenja godilo. To so bila dela za dušo, ki so imela večno vrednost, kakor je duša za večnost odločena. In nastal je čas, ki je bil kljub temu, da je duh asiškega ubožca napolnjeval svet, da, ravno radi tega čas najkrasniše umetnosti in čas znajdeb in napredovanja in izurjenosti in čas najveličastnijih stavb v ponos nemških dežela; čas, ki je za vsa poznejša stoletja dal podlago kulture in napredka. Zakaj velika reka blagoslova je preplavila narode, duhovna ljubezen je vsplapolala v njih in rodila je dela usmiljenja,

To nam pa kaže naloge tretjega reda v sedanjem času. Dajte, da se užge v vaših srcih ljubezen do Boga, serafinska ljubezen, tako iskrena in goreča, kakor je le mogoče. Ljubezen do Boga, ki je združena z najmočnejšim zaupanjem na previdnost nebeškega Očeta in njegov blagoslov in zato ni preboječe skerbna za sledeči dan in prihodnjost. Skerbite pa, da se bo potem ta ljubezen do Boga tudi razodevala v nežni, popolnoma vdani ljubezni do bližnjega, zato da bo svet, današnji brezverni, ljubezni prazni, sovraštva polni svet, svet lakomnosti in sebičnosti in brezserčnosti in nepravičnosti, svet sovraštva mej stanovskimi verstami in tiranstva in sile, da bo ta svet videl krasoto ljubezni in začel Očeta ljubezni spoznavati. Pokažite to ljubezen do bližnjega najprvo v pravičnosti, v cenitvi dela, v čislanju besed: „Kedor ne dela, naj tudi ne jé“, besed, ki nas uče, postopanju se izogibati in z delom svojim stanovskim dolžnostim zadostiti. Pravičnost naj se kaže v pripoznavanju poštenega plačila in v vreditvi plačevanja. Perva vaja ljubezni do bližnjega je skazovanje pravičnosti. Samo to poravna na pošten način neskladnosti v gospodarskem življenju in ublaži sovraštvo in nasprotnost stanovskih verst.

Nadalje naj se razodeva ljubezen do bližnjega v nežni skerbi za vso bedo in vso bridkost. Serafinska ljubezen naj pripelje usmiljenje do razvoja in cveta. Ne dajmo si vgrabit delokroga ljubezni in pokažimo brezverskemu svetu, da nič ne more doseči požertvovalnosti in radodarnosti in nežne usmi-

ljenosti serafinske ljubezni. Tej ljubezni ne bodi nobena beda tuja in nobena versta dobrotljivosti neznaná. Vseobjemajoča bodi ta ljubezen ter naj obrača svoje serce k vsaki nadlogi in iznajdljiva naj bo; naj ne prezira nobenega sredstva, katero je današnja vmetalnost iznašla v lajšanje britkosti in bolečin. Vredi naj se na polju dobrodelnosti in naj ne dela enostransko. Kar more človeku, ki je brez pomoči in bolan, koristiti, to naj sprejme v obseg svoje delavnosti. In dela naj za božje plačilo in ne zavoljo človeške hvale in naj se ne da šele siliti in priganjati h delam dobrotljivosti.

In ta ljubezen naj se poganja, ko za najvišjim, za osebno skazovanje usmiljenja, za službo ubogim in bolnim in ona naj daje množice redovom, ki imajo skrbeti za sirote in tiste, ki so v nevarnosti in brez pomoči in za nesrečne in vse verste nadlog. In če sem v začetku rekel: „Velika naloga tretjega reda je, po usmiljenosti voditi k serafinski ljubezni do Boga“, dostavljam, da je moja druga zastava: „Serafinska ljubezen mora zopet prav posebno biti izvir najnežniše usmiljenosti“. Sv. Frančišek bodi bliščeč vzor za eno kaker za drugo. „Kjer si tako prizadevajo nasledovati mu“, pravi Leon XIII., tam se je v resnici našlo primerno in kar najizdatniše zdravilo za škode sedanjosti“. — Ubog je bil sv. Frančišek in je vendar imel mnogo sredstev, ubogim pomagati; zakaj on je budil usmiljenost in ta je obilno dajala. — Zatajevanje in odpoved je gojil sv. Frančišek in je tega tudi svoje sobrate učil, in koliker bolj je zaničeval veselje sveta, toliko obilniše je bilo veselje njegovega serca in radost nad nebeško srečo, postal je pevec sreče; prinesel je veselje mej ljudi. Današnji svet zaničuje večno slavo, kopiči zaklade tega sveta in množi različno vživanje, zato pa se naseljuje nezadovoljnost v serca in gospoduje v njih obup in britkost prihaja vanje, nevoščljivost in sovraštvo.

Kaj pa je prinesel Frančišek na ta svet, ki je svet sovraštva in needinosti? „Gospod ti daj mir“, tako je rekel tistemu, ki je k njemu prišel. „Gospod mi je to pozdravljenje razodel“, tako pravi v svojem testamentu, „da naj rečemo: Gospod ti daj mir“.

Sto let pozneje je stal največi italijanski pesnik. Dante, pred vratmi nekega samotnega samostana sinov sv. Frančiška, poterkal ter na vprašanje, kaj hoče, odgovoril: „Pa če — miru“.

Svet potrebuje miru in mir mu bo prinesla le serafinska ljubezen, ljubezen do Boga, in njena spremljevalka, ljubezen do bližnjega in usmiljenost. . . . .

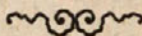
Sonce je vzešlo v onem času, sonce ljubezni, serafinske ljubezni do bližnjega. To ljubezen dalje širiti, skerbeti, da bo svetila in sijala množicam ljudstva, vsem stanovom, visokim in nizkim, to je vzvišena velika naloga tretjega reda. —

Tako je bil ta prekrasni govor končan. Da mu je sledilo burno odobravanje, kedo bi o tem dvojil? Da bi se pa nasveti govornika tudi vresničili, kedo ne bi iz serca želel? Gotovo pa vsakedo tudi želi, da bi se skazovanje usmiljenja koliker mogoče poživilo mej našimi tretjeredniki, saj vidimo, kako je bede in vboštva na vse strani dovolj.

Z govorom o usmiljenosti, za katerim se je prebralo še več pozdravov, ki so došli shodu od vseh strani, je bilo zborovanje prvega dne končano.

Sledila je slavnostna akademija, ki je s petjem, z nagovori in živimi slikami poveličevala serafinskega očaka in razveseljevala pričujoče. Tako se je prvi dan shoda prijetno zaključil.

(Dalje prih.)

Kaj si je voditelj III. reda pri Sv. Trojici v Slov. goricah spet lansko leto novega izmislil?!

Čuden naslov teh verstic, a vender opravičen. Tukaj pri Sv. Trojici, kjer se še splošno premalo bere „Cvetje“ ali ker „Cvetje v primeru s tretjeredniškimi listi drugih narodnosti še premalo poroča o gibanju III. reda po drugih krajih, se pač vedno sodi, da si voditelj vsako navidezno novotarijo sam izmisli, da samo zato to in ono vpelje, to in ono zahteva, ker sam ravno takó hoče. Toda voditelju pri Sv. Trojici bi bilo samo ob sebi prav ljubo, ke bi smel še dalj časa III. red imeti za navadno bratovščino. Kolikemu delu, kolikim skerbem in sitnostim bi se na tak način odtegnil! Toda ker razni tretjeredniški listi poročajo, da tam in tam tako in tako delajo, da

povsod tretji red iz prejšnjega skrivališča na dan spravljajo, da mu povsod dajejo prvo mesto, kaker mu gre po cerkvenih postavah, tudi voditelj pri Sv. Trojici v Slov. gor. nemore drugače, ko da zastavi svoje slabe moči ter poskuša po zgledu drugih tretji red povzdigniti, ter ga vrediti natančneje po vodilu in izdanih cerkvenih določilih.

Da do sedaj sè svojimi novimi odredbami, (ki so pa samo navidezno nove, v resnici pa prvotne), še ni škodoval skupščini, kaže pred vsem to, da se je lansko leto število udov pomnožilo za 620; to je največe letno število v zadnjem in morda tudi prejšnjih desetletjih, odkar obstoji skupščina svetotrojiška.

Pri Sv. Trojici se jih je dalo vpisati tekom leta: 99; ob priliki velikonočnega spovedovanja na Polenšaku: 1; na vizitaciji pri Sv. Tomažu bl. Ormoža meseca maja in septembra: 65; na vizitaciji pri Sv. Lenartu pri V. N. meseca maja: 22 (med temi 8 mladeničev); na vizitaciji pri Sv. Juriju v Sl. g. meseca maja: 24; na vizitaciji pri Sv. Križu bl. Ljutomera meseca junija: 76; na vizitaciji pri Sv. Lenartu v Sl. g. meseca junija: 10; na vizitaciji pri Sv. Boljfanku na Kogu meseca julija: 27; na vizitaciji pri Sv. Petru pri Radgoni meseca julija: 5; na vizitaciji pri Mariji Snežni meseca avgusta: 31; na vizitaciji v Belatincih na Ogerskem meseca avgusta: 77; na vizitaciji pri Sv. Andražu v Sl. g. meseca decembra: 24; na vizitaciji v Bogojini na Ogerskem meseca decembra 130; 24 jih je sprejel veleč. g. Klekl Jožef stareji kot župnik pri Sv. Sebastijanu na Ogerskem, 5 pa g. župnik Sinko Jožef pri Sv. Lovrencu v Sl. g.

Oblačili so se ti udje kaker pri Sv. Trojici tako tudi ob priliki vizitacij redno le očitno v cerkvi; izjem je bilo malo.

Mesečni shodi pri Sv. Trojici so bili tudi lansko leto od blizu in daleč obilno obiskovani. V govorih se je podalo vsakokrat življenje po enega redovnega svetnika oziroma redovne svetnice ter so se na to vzgledno življenje navezovali primerni nauki za tretjerednike. Na spomin sv. Ludovika kralja, sv. očeta Frančiška in sv. Elizabete, patrone tretjega reda, so imeli tretjeredniki pri Sv. Trojici slovesno sv. mašo ter skupno sv. obhajilo. Na praznik sv. Ludovika so nam prečastiti p. generalj opravili to slovesnost.

Tretjeredniška služba božja t. j. pozna sv. maša in večernice ob shodih ter sv. maše in skupna obhajila ob ravno- kar zgoraj navedenih spominih svetnikov se je lansko leto povzdignila s tem, da pri pozni sv. maši in pri večernicah ob mesečnih shodih 12 mladeničev - tretjerednikov, na imenovane tri svetnike pa pri sv. maši 12 mož - tretjerednikov sveti okoli oltarja. Ob teh prilikah imajo mladeniči in možje na persih pripete svetinjice III. reda. Priprava za to svečavo (svečnike, sveče in stojalo za svečnike) je stala okoli 60 kron. — Po večernicah se za sklep shoda zapoje skupno pesem „Prisega tretjerednika“: „Kvišku serca in roke...!“

Kaker bo cenjenim bravcem „Cvetja“ še znano, si je skupščina svetotrojiška leta 1909 omislila dragocen tretjeredniški križ in krasno bandero. Ker je pa bil voditelj ob tisti priliki proti tretjerednikom nekoliko nepreviden v obljubah, je prišel lansko leto v veliko zadrego. Ko so ga namreč povpraševali, če se bodo te reči rabile tudi pri pogrebi tretjerednikov, je odgovarjal „da“. Ali ke bi se pri pogrebu vsakega tretjerednika in vsake tretjerednice nosil dragoceni križ in lepo bandero bi bila lepota in dragocenost prekmalu zgubljena. Verhu tega je oboje tako težko, da bi izvzemši Telovo in druge izredne slovesnosti nihče rad ne nosil ne enega ne drugega. Plačali pa za oboje tudi niso samo svetotrojiški tretjeredniki, marveč tudi iz sosednih in celo oddaljenih župnij. Krivično bi bilo torej, ke bi tretjeredniki svetotrojiški jemali križ in bandero tudi h pogrebom, mej tem ko imajo drugi svoje veselje nad njima le, če pridejo k shodom in drugim slavnostim ter ju najdejo redno v cerkvi izpostavljena v znamenje, da je shod ali slovesnost tretjeredniška.

Ker pa želja, da bi se pokopavali s križem in banderom mej svetotrojiškimi tretjeredniki ni hotela ponehati, je sklical voditelj začetkom lanskega leta takratni začasni odbor ter predložil, naj se za pogrebe pri sv. Trojici naročita na stroške samih svetotrojiških tretjerednikov priprost križ in bandero, ki naj bi bila koliker mogoče posnetka skupščinskega križa in bandera, da bi ju lahko seboj vzeli, ko bi šli svetotrojiški tretjeredniki kedaj skupno na kako božjo pot. Predlog je bil sprejet. Križ so naredili svetotrojiški umetniki, podobar Perko in mizar Potočnik, skoraj zastonj; le redovni gerb za križ je

oskerbel mariborski pasar Kager. Posnetek skupščinskega bandera so naredile pa šolske sestre v Mariboru za 186 K. Pri shodu na dan rojstva Marijinega po večernicah so oboje tukajšnji p. gvardijan Nikolaj Meznarič očitno v cerkvi blagoslovili ter svojemu namenu izročili. Postavile so se pa glede pogrebov tretjerednikov, ki umerjejo v župniji Sv. Trojice v sporazumu s p. župnim opraviteljem sledeče določbe:

1. Tretjerednik se pokoplje, kar se tiče zvonjenja, spremstva od strani duhovnikov, zadušnih opravil itd. kaker vsak drugi župljan oziroma kaker se je naročilo v župnijskem uredu od strani sorodnikov pokojnega ali drugih merodajnih oseb; tretji red ne prevzame za te reči nobenih odgovornosti. — Tretji red le dovoljuje, da se sme pri pogrebih tretjerednikov v znamenje, da so tretjeredniki, nositi farni tretjeredniški križ ter bandero in ob grobu peti posebna nagrobna pesem.

2. Dokler ne pride do tega, da bi nastopali pri pogrebih tretjeredniki skupno sami za-se, se nosita tretjeredniški križ in bandero neposredno pred duhovščino.

3. Redno se smeta križ in bandero nositi le od cerkve na pokopališče; izredno pa tudi od tistih dveh prostorov, kamer gre navadno duhovnik pokojnemu naproti, ako nima pogreba z duhovnikom iz doma; od doma se dovolita križ in bandero le redko, navadno pri večih dobrotnikih III. reda.

4. Nosače za križ in bandero morajo sorodniki pokojnega tretjerednika ali druge merodajne osebe same oskerbeti, in če kako plačilo zahtevajo, plačati. Želi se, da so nosači tretjeredniki, če ne vsaj pošteni kristijani. — Posebno pesem za pokojnega tretjerednika ob grobu oskerbi farni organist ali povodja.

5. Smeta se križ in bandero nositi na popisan način le ob lepem vremenu; ob slabem vremenu (dežju, snegu ali premočnem vetru) izpostavita se le v cerkvi med zadušnimi opravili za tretjerednika.

6. Tretjerednikom, ki se v življenju niso hoteli kazati tretjerednike, ali so se dali vpisati v III. red še le v zadnji bolezni, dovoli se pogreb s tretjeredniškim križem, bandero ter posebna pesem ob grobu le izjemoma.

7. Ako umerje tretjerednik ali tretjerednica, ki imata pravico pokopana biti kot uda mladeniške ali dekliške družbe,

naj se pokopljeta kot taka, če nista pred smertjo izrečno naznanila želje, da bi bila pokopana kot tretjerednika. — Le izredno se dovoljuje, da se pri pogrebi tretjeredniška znamenja rabijo poleg družbenih; sme se to zgoditi le če je pokojni sam zahteval ali zahtevajo njegovi sorodniki ali druge merodajne osebe.

8. Ako je bil pokojni tretjerednik ob enem ud kakega svetnega društva n. pr. veteranskega ali ognjegasnega, pokoplje se, če ne kot družbenik, sè znamenji tretjega reda; vendar pa lahko poleg tega pri pogrebu tudi dotično društvo ali njih več nastopi po svoje.

9. Želi se, da bi bil vsak tretjerednik, ki se ne pokoplje kot družbenik oziroma družbenica, pokopan sè znamenji III. reda; vendar se pa k temu nihče ne sili; vsak se da lahko pokopati tudi le kot navadni kristjan.

10. Da se vzderže te določbe, ima skerbeti vodstvo III. reda pri Sv. Trojici, oziroma njega namestništvo; do teh se je obračati v vsakem slučaju.

Kot tretjerednica je bila pokopana do sedaj le Marija Kukavec, teržanka pri Sv. Trojici. Pri njenem pogrebu dne 15. okt. sta se prvič nosila novi križ in bandero ter se je pela prvič posebna tretjeredniška nagrobna pesem, ki jo je zložil naš p. Evstahij; slučajno je ravno ta oseba podarila prva 20 kron za križ in bandero; pogreb si je že naprej oskerbela; poleg velike množice vernikov jo je spremilo vseh pet tukajšnjih patrov k večnemu počitku; ona ima prva na nagrobnem spominiku zaznamovano, da je bila tretjerednica. —

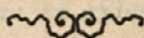
Pričelo se je lansko leto tudi z organizacijo III. reda po zgledu mariborske tretjeredniške skupščine. V ta namen se je določila najprej materina občina, ki obstoji iz župnij: Sv. Trojica, Sv. Lenart v Sl. g., Sv. Ana, Sv. Benedikt, Negova, Sv. Anton, Sv. Andraž, Sv. Boljfant v Sl. g. in Sv. Rupert. Te župnije vodi voditelj pri Sv. Trojici sam; dotični gospodje župniki so le njegovi pomočniki in svetovavci v zadevah III. reda; dobijo lahko pravico deliti tretjerednikom očitno vesoljno odvezo in papežev blagoslov, ne pa pravice prirejati tretjeredniške shode in sprejemati nove ude. Drugače pa dobi polagoma vsaka teh župnij predpisano predstojništvo in odborništvo za moške in ženske. Do sedaj so dobili taka predstojništva in

odborništva še le župniji Sv. Andraž in Sv. Trojica; toda natančneje o tem posebej v prihodnje. Ravno tako posebej v prihodnjem zvezku o izpeljanju organizacije III. reda v Bogojini na Ogerskem.

Izdatkov III. reda je bilo lansko leto pri Sv. Trojici nad 590 kron; nakupilo se je posebno tudi veliko novih knjig za tretjeredniško knjižico, iz katere je bilo lansko leto izposojenih do 1500 knjig domačim farnim ter sosednim tretjerednikom.

Naj bo vse Bogu v čast in prospah III. reda v Slovenskih goricah in med ogerskimi Slovenci! P. S. Č.

Iz ljubljanske moške skupščine III. reda.

Zadnjo nedeljo preteklega septembra se je ustanovil v naši skupščini vže zdavno obetan in zaželjen novicijat ali šola tretjega reda.

Ko naznanjam to veselo vest, mislim, da bo prav, če spregovorim nekoliko o novicijatih sploh, posebej pa o naši uredbi.

Preden se poda človek na daljno potovanje, se pripravlja dolgo časa. Dobro pretehta vse težave in ovire, ki mu pretijo; povprašuje povsod, kaj mu je za popotovanje preskerbeti in kaj mora opustiti, kaj mu bo treba terpeti, čemu se odreči, na katero pot naj krene, katerih krajev se ogiblje, da bo lažje prišel do zaželenega cilja.

Kristijan, ki izreče željo vstopiti v tretji red, je pač podoban takemu popotniku. Pripravljen je nastopiti pot pokore, popotovanje, ki ne traja teden ali mesec dni, marveč celo življenje. Ali ni to dobrega preudarka vreden korak? Opravičeno se vpraša, bo li prišel do zaželenega cilja, bo-li zmožgel vse zapreke, ali ne bo omogel sredi pota?

Da dobi dotičnik pravi odgovor na vsa ta vprašanja, preskerbel je naš sv. oče Frančišek kaj modro, ko je v vodilu za III. red določil novicijat, to je dobo enega leta, ki služi slehernemu, ki stopi v red, v preskušnjo.

Mnogi mislijo, da novicijati ni nič drugega, kakor nekako čakanje pred obljubo, da je to zastarela šega, brezpomembno posnemanje starih redovnih navad, ki se je do danes obdržalo, ne da bi imelo kako vrednost.

Kedor tako misli, se moti! Novicijati je res čas preskušnje za tega, ki vstopi v tretji red, ob enem pa tudi čas presoje za voditelja reda.

Mejtem ko mora v času preskušnje novinec dobro prevdarjati, ima li v resnici poklic v red, ali mu bo mogoče in bo li voljan prevzeti vse dolžnosti, ki mu jih naklada tretji red, mora se pa tudi vodja III. reda po previdnem opazovanju odločiti, ali naj ima dotičnega za vrednega, da se sprejme mejotroke sv. Frančiška.

V novicijatu so novinci dolžni natanko se seznaniti s sv. vodilom in se vsi v nemo se vaditi v spolnjevanju tega vodila, ker le tedaj bodo mogli z dobro vestjo storiti sv. obljubo. Kako bi jim bilo sicer moči pred Bogom obljubiti, da hočejo do smerti po navodilih reda živeti, ako pa tega navodila niti ne poznajo? — Taka obljuba bi bila jako prederzna in gotovo ne v Božjo čast.

Tretjeredniki bi morali kaj visoko ceniti novicijati, ker je priprava za vse redovno življenje. Vse je odvisno od novicijata. Ako je novicijati slab, bo vse redovno življenje slabo.

A kje dobiti potrebnega poduka? Pri mesečnih shodih se sicer marisikaj sliši o vodilu in o pobožnem življenju. A to so navadno le spodbujavne besede, ki se podajajo starim redovnikom v nemo in pomoč, da lažje ostanejo stanovitni. Začetniki pa potrebujejo bolj skupnega poduka, da spoznajo prav svoj red in dolžnosti, ki jih hočejo prevzeti.

Da se to doseže, ob enem pa tudi starišim tretjerednikom ponudi prilika popraviti, kar se je morda v njih novicijatu zamudilo, ali pa so v teku časa pozabili, se je pri nas, kakor vže rečeno, v preteklem letu odperla šola tretjega reda, kjer se vsaki mesec po enkrat zbirajo novinci in tudi drugi udje skupščine v tretjeredni dvorani in kjer se jim razlaga sv. vodilo, in pripoveduje tudi kaj iz življenja sv. očeta Frančiška, da se spodbude tako k večji ljubezni do sv. reda in njegove ustanovitelja.

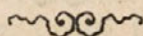
Vnema je mej tretjeredniki za to stvar velika in tudi obiskuje se šola do sedaj jako povoljno.

Res je to še nekaj novega in kaker vsak začetek je tudi ta težak. Slišijo se različna mnenja in nasveti, pa to nas ne straši, dokler nam ostanejo možje in mladeniči tako zvesti kaker sedaj.

Skušnja nas bo učila, Bog pa daj blagoslov in započeto delo se bo vedno bolj spolnjevalo, in rodilo mnogo dobrega sadu.

K. P.

O svetinjicah, ki se smejo nositi namestu škapulirjev.

Sveti oče papež Pij X. dovoljujejo vsled mnogih prošnja 16. dec. 1910, da se sme namestu enega ali tudi več škapulirjev nositi svetinjica iz kovine, ki naj ima na eni strani podobo zveličarjevo s presvetim srcem, na drugi strani pa podobo preblažene device Marije. Edino škapulirja III. reda taka svetinjica ne more nadomestiti *), pač pa vse druge škapulirje, najsi bodo ketere koli bratovščine. Vender pa mora, kedor se nanovo vpiše v kako bratovščino, najprej imeti dotični škapulir, še le potem ga more nadomestiti sè svetinjico. To svetinjico sme blagosloviti vsaki mašnik, ki ima pravico sprejemati v dotično škapulirsko bratovščino. Zadostuje v ta namen, da z roko križ naredi čez svetinjico. Če ima pa svetinjica nadomeščati več škapulirjev, je treba, da se za vsakega čez njo naredi poseben križ.

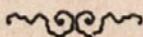
Kedor torej tako blagoslovljeno svetinjico nosi, more dobiti ravno tiste odpustke in ima vse tiste pravice, ki bi jih imel, ke bi nosil dotične škapulirje. Nositi pa mora tako svetinjico vedno, torej noč in dan, in sicer na vrat obešeno ali kako drugače na spodoben način; ne bi veljalo, ke bi se nosila pri uri, ali pa rožnem vencu.

*) Po naši misli ne bi bilo napačno, ke bi tisti, ki imajo oblast, tudi za tretjeredni škapulir izprosili enako pravico in, če mogoče, še večo. Škapulir je nekaj, kar mnoge, zlasti moške in gospodo, odvrča od tretjegb reda. Kakšen postane škapulir poleti v vročini in potu, in koliko sitnosti dela kmetu pri njegovem delu, to si je pač lahko misliti, in ni se čuditi, če zato priprost človek z nejevoljo popusti vse vkup, kaker skušnja priča.

Ker so mnogi popraševali po takih svetinjicah, bodi tu naznanjeno, da jih ima na prodaj (po 6 vinarjev) v odstavku III. reda v Kamniku (Kranjsko). Kedor jih želi po pošti naj pošlje denar naprej in pridene tudi, koliker treba za poštnino, in če hoče, da se pošiljatev rekomandira, koliker stane rekomandacija. Po tem se bodo svetinjice blagoslovile in po naročilu doposlale.

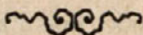
P. A. V.

Iz Komende.

Dne 26. decembra preteklega leta je imela naša tretjeredna podružnica svoj mesečni shod, pri katerem so vč. župnik in vodja podružnice sprejeli 18 novih članov v naš tretji red. Sedaj šteje naša podružnica 150 udov. Tudi število naročnikov „Cvetja“ se je letos zdatno pomnožilo. Neketeri naši mladi sobratje so pogumno nastopili z agitacijo za svoje glasilo. Tako je prav. „Cvetje“ je pač že davno zaslužilo, da bi se v veliko večji množini razširilo mej naš dobri slovenski narod. Pomislimo koliko se stori za druge pobožne in tudi za ne pobožne časopise! Tako in še več bi morali delati tudi mi bratje in sestre tretjega reda za naše „Cvetje“.

Mih. Zarnik.

Iz mariborske skupščine 3. reda sv. Franciška.

(Dálje.)

V naslednjem poročilu o organizaciji III. reda v farnih podružnicah pomeni št. I. ravnatelja, ki je vedno dotični gospod župnik za moške in ženske, II pomeni predstojnika, oziroma predstojnico, III. namestnika in namestnico, IV. svetovavce in svetovavke.

Organizacija se je nadalje zveršila v sledečih župnijah:
Sv. Lovrenec na Dravskem polju, 23. I. 1910.

I. Jožef Ozmec, župnik in deželni poslanec. — II. Napast Franc, kmet in občinski predstojnik v Pleterjah h. št. 41. —

III. Mlakar Anton, kmet v Št. Lovrencu h. št. 35. — IV. 1. za Apače in Št. Lovrenc: Predikaka Tomaž, kmet v Št. Lovrencu h. št. 64. — 2. za Župečo ves in Pleterje: Kukovič Anton, kmetiški vžitkar in cerkveni ključar v Župeči vesi h. št. 13. — II. Marija Drevenšek, posestnica v Pleterjah h. št. 67, — III. Barbara Frank, posestnica v Št. Lovrencu h. št. 72. — IV. 1: za Apače: Katarina Mohorko, kmetica v Apačah h. št. 73. — 2: za Št. Lovrenc: Terezija Predikaka, kmetica v Št. Lovrencu h. št. 49. — 3: za Pleterje: Uršula Predikaka, km. hči v Pleterjah h. št. 48. — 4: za Župečo ves: Jozefa Osl, kmetica-vžitkarica v Župeči vesi h. št. 43.

Kamnica pri Mariboru, 28. III. 1910.

I. Anton Novak, župnik. — II. Andrej Sternad, čevljar v Rožbahu h. št. 165. — III. Matija Molc, posestnik v Brestenici h. št. 10. — IV. (Predstojnik oskerbuje tudi službo svetovavca za Kamnico in Rožbah, namestnik pa za Brestenico, Jelovec in Šober). — II. Helena Hiter, kmetica v Jelovcu h. št. 18, — Jozefa Puchmann, žena-najemnica v Kamnici h. št. 38. — IV. 1: za Rožbah: Barbara Jaunik, zasebnica v Rožbahu h. št. 165. — 2: za Kamnico: Terezija Čepe, kuharica v Kamnici h. št. 39. — 3: za Brestenico: Ana Trobentar, posestnica v Brestenici h. št. 59. — 4: za Šober in Jelovec: Jozefa Dobaj, km. hči v Šobru h. št. 3.

Sv. Marjeta ob Pesnici. 10. IV. 1910.

I. Jernej Frangež, župnik. — II. Čep Janez, km. sin v Vilkomu h. št. 79. — III. Žunko Janez, cerkovnik, stanuje v Pernicah št. 1. — II. Čep Lucija, kmetica v Koprivniku h. št. 9. — III. Mulec Rozalija, kmetica v Ložanah h. št. 2. — IV. 1: za Sv. Marjeto (Pernica, Ložane, Močno), Ruperče in Partin: Duh Antonija, km. hči, Močno, h. št. 50, — 2: za Vosek (Vosek, Vilkom, Koprivnik) in Kušernik: Gornik Marija, samica-posestnica, Vilkom, h. št. 64. — 3: za Dragučevo: Cehner Julija, žel. hči, Dragučeva h. št. 6.

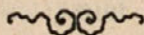
Ljutomer, 17. IV. 1910.

I. Martin Jurkovič, kn.-šk. duh. svetovavec, vitez avstr. Franc-Jožefovega reda, dekan. — II. Jožef Roškar, želiar. Cven, h. št. 6. — III. Franc Kovačič, kmet, Cven h. št. 28. — IV. 1: za Ljutomer: Martin Golob, sodar, Ljutomer h. št. 106. — 2: za Cven in Moto: Mibael Erjavec, želiar, Sp. Krapje h. št. 46.

3: za Pristavo, Stročjo ves, Presiko in Nunsko grabo: Mihael Kikec, želar, Stročja ves h. št. 21. — 4: za Podgradje, Rinčetovo grabo, Slamnjak, Kumersko grabo, Železne dveri, Cuber in Grizerščak: Franc Trstenjak, želar, Grizerščak h. št. 4. — 5: za Noršince in Babince: Feliks Senčič, ekonom, Babinci h. št. 16. — 6: za Cezanjevce: Anton Feuš, kmet, Cezanjevci h. št. 2. — 7: za Kamenščak, Radomerje in Radomersčak: Jakob Glavnik, želar, Kamenščak h. št. 48. — 8: za Branoslavce, Vogričevce in Vidanovce: Martin Zmazek, kmet, Branoslavci h. št. 7. — 9: za Staro cesto, Mekotnjak in Desnjak: Matija Šnajder, nagornik, Stara cesta 23. — II. Jozefa Pavša, samica teržkinja, Ljutomer 119. — III. Ana Glavnik, žel. hči, Cuber h. št. 12. — IV. 1: za Ljutomer: Roza Verhovnik, šivilja, Ljutomer h. št. 31. — 2: za Cven, Krapje in Moto: Urša Bratina, želarka, Zg. Krapje h. št. 39. — 3: za Pristavo in Stročjo ves: Frančiška Filipič, želarka, Pristava h. št. 4. — 4: za Noršince in Babince: Ana Maguša, kmetica, Noršinci h. št. 22. — 5: za Cezanjevce: Antonija Slavinec, samica, posestn. Cezanjevci 38. — 6: za Kamenščak, Radomerje in Radomersčak: Ana Laknar, samica posestnica, Kamenščak h. št. 149. — 7: za Branoslavce, Vogričevce in Vidanovce: Marija Žnidarič, žel. hči, Vogričevci h. št. 44. — 8: za Staro selo, Mekotnjak in Desnjak: Ana Lipovec, želarka, Mekotnjak h. št. 12. — 9: za Podgradje, Rinčetovo grabo, Slamnjak, Kumersko grabo, Železne dveri, Cuber in Grizerščak: Ana Glavnik, žel. hči, Cuber h. št. 12. — 10: za Presiko in Nunsko grabo: Marija Hasjak, viničarska, Presika h. št. 8.

Opomba. Ker se je predstojnik Jožef Roškar preselil k Sv. Jakobu v Slov. gor., je bil 13. okt. 1910 pri shodu in vizitaciji 3. reda za predstojnika imenovan dosedanji namestnik Franc Kovačič, za namestnika pa Feliks Senčič, ki pa ostane tudi še svetovavec za Noršince in Babince. (Dalje prih.)

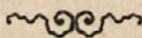
Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: č. p. Robert Dolinar, mašnik 1. reda sv. Frančiška, † 3. febr. 1911 v Nazaretu na Štaj.; rajni udje III. reda skupščine kamniške: Franca

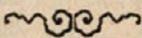
(Katarina) Gerčer na Berdu, Marija (Elizabeta) Hribar v Mengšu, Ana Sojer v Ihanu, č. g. Rihard (Pavel) Smolej, kaplan v Komendi, zelo goreč in vnet tretjerednik, Marija (Alojzija) Gerčič v Mengšu, Marija (Alojzija) Karolnik v Kamniku, Ana (Marija) Schwarzbach v Kamniku, Apolonija (Terezija) Rogelj v Cerkljah, Marijana (Hijacinta) Lukanc v Komendi; gorjanske: Neža (Uršula) Pretnar † 8. jan. 1911, Marija (Klara) Šilar † 11. jan. 1911; svetogorske: Andrej (Frančišek Seraf.) Šuligoj † v Lokovcu 29. jan. 1911; goriške: Ana (Terezija) Rakovšček iz Gorice, Filip (Jožef) Gorjup iz Gorice, Uršula Gorkič iz Vertojbe.

Nadalje se priporočajo v molitev: J. M. v C. da bi mogel kerščanske dolžnosti natanko izpolnjevati; neka žena od Sv. Petra pod Sv. Gorami priporoča svojega moža in vse otroke za zdravje in sv. mir božji pri hiši; več zelo bolnih tretjerednikov brežiške skupščine; neka hči priporoča svojo mater, brate in sestro, da bi jim Marija izprosila spoznanje dušnega stanja in mir dušni in telesni, da bi prenehal prepir pri hiši in nastopil blagoslov božji; M. C. priporoča bolno sestro.

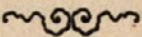
Zahvalo za vslišano molitev

v neki važni zadevi naznanja neki redovnik iz Maribora presv. Sercu Jezusovemu in prečistemu Sercu Marijinemu; dve osebi iz Sevnice za pomoč v boleznih; ena oseba iz Artiča za naglo pomoč v zamotanih računih; Ana Likovič, tretjerednica, da je srečno našla večji znesek denarja, ki ga je bila zgubila.

Za kitajski misijon

so poslali k nam: dr. Anton Zdešar iz Gradca; 6 K; Marija Lapanje iz Reke, fara Cerklje (za odkup dečka: Jožefa): 30 K; Marija Velikonja iz Orehka, fara Cerklje (za odkup dečka: Franceta): 30 K; Urša Tomažič v Ternju na Štaj.,: 20 K; neka oseba iz Šmarje pri Kopru: 2 K.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1911.

Mesec marcij ali sušec.

1. sreda: pepelnica, bl. Matija Nazarjeva, d. 2. r.
  2. četrtek: bl. Anježa Praška, d. 2. r.
  3. petek: spomin krone našega Gospoda J. Kr.; sv. Tit šk.
  4. sobota: sv. Kazimir, sp.
-
5. **nedelja**, 1. postna: sv. Janez Jožef Kriški, sp. 1. r. **P. O.**
  6. ponedeljek: sv. Koieta, d. 2. r. **P. O.**
  7. torek: sv. Tomaž Akvinski, sp. erk. uč.
  8. sreda kvaterna: sv. Janez od Boga, sp.
  9. četrtek: sv. Katarina Bolonjska, d. 2. r. **P. O.**
  10. petek kvaterni: spomin svete suličice in žrebljev našega Gospoda J. K.
  11. sobota kvaterna: sv. Frančiška Rimska, vd.
-
12. **nedelja**, 2. postna: sv. Gregor, p. c. uč.
  13. ponedeljek: sv. Peter Nolasko; bl. Rogerij, sp. 1. r.
  14. torek: bl. Peter Trejski, sp. 1. r. Začetek 13 torkov sv. Antona s popolnim odpustkom za vse.
-
15. sreda: sv. Perpetua in Felicita, m.
  16. četrtek: bl. Peter Sijenski, sp. 3. r.
  17. petek: spomni sv. tenčice našega Gospoda J. K.; sv. Patricij, šk.
  18. sobota: bl. Salvator, sp. 1. r.
-
19. **nedelja**, 3. postna: sv. Jožef; V. O.
  20. ponedeljek: bl. Janez Páremski, sp. 1. r.
  21. torek: sv. Benedikt, opat.
  22. sreda: sv. Benvenut Ozimski, šk. 1. r. **P. O.**
  23. četrtek: sv. Peter Damiani, šk. cerk. uč.
  24. petek: sv. Gabrijelj arh.; spomin 5 jan Kristusovih.
  25. **sobota**: Oznanjenje bl. d. Marije, V. O., **P. O.**
-
26. **nedelja**, 4. postna: bl. Ricerij, sp.
  27. ponedeljek: sv. Janez Damaščan, c. u.; bl. Peregrin, sp. 1. r.
  28. torek: bl. Marka Montegaljski, sp., 1. r.
  29. sreda: bl. Pavla Gambarara, vd. 3. r.
  30. četrtek: bl. Angela Fuljginijska, vd. 3. r.
  31. **petek**: spomin predrage Kervi našega Gospoda J. K.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah treh redov sv. Frančiška; **P. O.** pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red. **V. O.** pomeni vevoljno sdvezo s popolnoma odpustkom za 1., 2. in 3. red.

Nihil obstat. P. Konštantin. — Nihil obstat. P. dr. Gvido Rant.
Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.